

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 259.

Elleve Session.

72de Møde.

Lørdagen den 24de Marts Kl. 1.

(Fortsat.)

Æsbernning (fortsat): Løddet kan bestemme deres indbyrdes Forhold saaledes, at den, der faaer et lavere Nummer, kan tages, og den Anden udelukkes; men den, som faaer et høiere Nummer, kan ikke udelukkes, naar han maa anerkjendes skiftet til at tjene for sig selv. Bytningskarakteren vil man holde reen og klar; saa at den, man har anerkjendt som brugbar Soldat i en vis Retning, ogsaa maa kunne indtræde for en Anden, og Krigsbestyrelsen maa ikke have Ret til at vrage ham, efter som den ikke havde nogen Ret dertil, dersom han havde truffet et lavere Nummer. Dersom den ærebe Justitsministers Forslag gaaer igjennem, vil Bytningen blive gjort meget vanskeligere, og man vil derved indrømme Krigsbestyrelsen en Ret til at vrage den Mand ved Bytningen, som den ikke kan vrage, naar han havde truffet et lavere Nummer. Man vil altsaa derved lade Krigsbestyrelsen række udover Lodtræknings sande Betydning og Mandslabets Sørting ligeoverfor Udskrivningsmyndigheden. Denne har betegnet en Række af Mænd som legemlige og moralsk skiftede til at indtræde i Hæren, og Løddet afgjør indbyrdes mellem dem, hvem der skal staa nærmest for, men i det Dieblig, de bytte, forsvinder af Forfjel for Bestyrelsen; den har kun et lige Krav paa dem Alle, men de Bedkommende afgjøre selv indbyrdes, hvem der vil underkaste sig den nær-

mere, og hvem der vil underkaste sig den fjernere Betingelse; thi Bytningen forudsætter jo ikke, at den, som bytter, gjør sig endelig fri; thi dersom Omstændighederne medførte, at man maatte komme til at tage hele Nummerrækken med, kan den, som har byttet, ikke betragtes som udsendt, fordi han har byttet, men han maa da tages til at tjene for sig selv. Det er det, vi have fastholdt som Bytningens naturlige Betingelse, og i Modsetning dertil lade vi bestaae, fastholde vi af de Grunde, som den ærebe Minister selv har udtalt, Friheden til at udskyde. Den, der indtræder som Stillingsmand, som ikke mere opfylder den i Udvalgets § 4 indeholdte almindelige Betingelse, ikke mere af Sessionsmyndigheden erklæres værdig til at tjene i Hæren, lade vi vedblive at være underkastede de strengere Betingelser. Vi gaae ud fra, at, naar en Mand søger udenfor den Kreds, der er anerkjendt værdig til at tjene i Hæren, skal han godtgjøre, at han besidder positivt de Egenskaber, man helst ønsker; naar han derimod besinder sig indenfor denne Kreds, da han saaledes er erkjendt skiftet til at tjene i Hæren, skal han antages, som han er, selv om han bytter med en Mand, som i den Henseende ikke er bedre betegnet som skiftet; det være sig nu til Artillerist eller i de andre forskjellige Vaabenarter. Det er den Maade, hvorpaa Udvalget har betragtet Stillingen og Bytningen. Jeg skal nu gaae over til den anden Række af Betragtninger, som den ærebe Minister har gjort gjældende. Først maa jeg dog fremhæve som en oplysende Bemærkning, som gjør det klarere, at da Bærnepligtsloven i 1849 blev til, stode vi ligeoverfor en Befolkning, hvoraf omtrent